

країні має ще багато проблем, потребує розробки та вдосконалення законодавчої бази, принципів фінансування, створення у навчальних закладах сприятливого середовища, подолання соціальних та професійних стереотипів.

Бібліографічні посилання:

1. Колупаєва А.А. Інклюзивна освіта: реалії та перспективи: монографія / А.А. Колупаєва. – К.: “Самміт-Книга”, 2009. – 272 с.
2. Загальна декларація прав людини: Декларація прийнята і проголошена в Резолюції 217 А (III) Генеральної Асамблеї від 10.12.1948 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: // <http://zakon.rada.gov.ua>.
3. Про права дитини : Конвенція, ратифікована Постановою ВР № 789-XII від 27.02.91 від 20.11.1989 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

Побідинський Р.С.,

слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності

Науковий керівник –

к.ю.н., доц. **Орлова О.О.,**

доцент кафедри теорії

та історії держави і права

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРИЧИНИ ПОРУШЕННЯ СВОБОДИ ТА ОСОБИСТОЇ НЕДОТОРКАНОСТІ У ПРАВООХОРОННІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Право на свободу є одним із основних в демократичному суспільстві. Однак це право не є запорукою абсолютної свободи, воно обмежене рядом обставин задля забезпечення від акумулювання всюдозволеності та забезпечення мирного співіснування різних індивідуумів. Зокрема, людина може бути позбавлена державою свободи шляхом затримання працівниками правоохоронних органів, але це має відбуватися у встановленому законом порядку, відповідати національним та міжнародним принципам. У разі такої невідповідності національне законодавство передбачає порушникам юридичну відповідальність [1].

Серед науковців які займалися порушенням свободи та особистої недоторканості у правоохоронній діяльності можна виділити таких, як: С. Алексєєва, С. Гусарєва, А. Дембінські, В. Макарчука, В. Нерсєсянца, І. Новицького, І. Перетєрського, Ю. Тихомирова, М. Гарсія Гаррідо, Д. Грімма, Д. Дождева, В. Дронікова, Р. Калюжного, О. Підопригори, І. Покровсько-

го, Є. Харитоновна та ін.

Право на свободу і особисту недоторканість знайшло найширше своє вираження у статті 5 Конвенції захист прав і основоположних свобод та статті 29 Конституції України.

Законодавством України передбачені наступні види законного позбавлення (обмеження) свободи особи: 1) кримінальне процесуальне затримання (в порядку КПК); 2) адміністративно-процесуальне затримання (в порядку КУпАП); 3) загальне або профілактичне затримання особи (нововведення ЗУ «Про Національну поліцію» - поліцейське піклування); 3) тримання під вартою 4) адміністративний арешт [2, 3, 4].

Відповідно до національного законодавства України порушення права на свободу та особисту недоторканність (завідомо незаконні затримання, привід, домашній арешт або тримання під вартою) є кримінально караними діями [5].

Феномен порушення права на свободу й особисту недоторканність в діяльності Національної поліції України залишається досить розповсюдженим та складається переважно з: незаконних кримінальних затримань без ухвали слідчого судді, суду за відсутності підстав для такого затримання; неврахованих затримань; відсутності фіксації часу фактичного кримінального затримання; незаконних тримань затриманих осіб із перевищенням строків, визначених законом; маніпуляцій із часом фактичного затримання.

Один з найбільш поширених видів порушень права на свободу й особисту недоторканність - незаконні затримання осіб за підозрою у вчиненні злочинів без ухвали слідчого судді, суду.

За рахунок маніпуляцій із часом фактичного затримання працівники Національної поліції свавільно збільшують процесуальні строки затримання, через вплив яких затримана особа підлягає негайному звільненню - затримані особи незаконно тримаються понад 24 години до вручення повідомлення про підозру, понад 60 годин до доставлення до суду для розгляду клопотання про застосування запобіжного заходу та понад 72 години до розгляду такого клопотання судом. Окрім того, на строк неврахованого затримання затримані особи позбавляються процесуальних прав та гарантій, передбачених законодавством [6].

Одна з головних причин, що призводить до порушення права на свободу й особисту недоторканність в діяльності Національної поліції України - безкарність посадових осіб, які допускають такі порушення, про що свідчить різниця між реальною розповсюдженістю кримінально караних порушень цієї категорії та статистичними даними про притягнення до відповідальності за такі порушення.

В Україні не працюють передбачені законодавством запобіжники свавільних затримань - судовий контроль та прокурорський нагляд за додержанням законів, зокрема у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням під час проведення досудового розслідування, що також є однією з

головних причин, що призводить до порушення права на свободу й особисту недоторканність в діяльності Національної поліції.

Отже, на практиці, порушення цього права в діяльності Національної поліції є досить поширеними. До таких, передусім, варто віднести: 1) незаконні кримінальні затримання без ухвали слідчого судді, суду за відсутності підстав для такого затримання; 2) невраховані затримання; 3) відсутність фіксації часу фактичного кримінального затримання; 4) незаконні тримання затриманих осіб із перевищенням строків, визначених законом; 5) маніпуляції з часом фактичного затримання.

Бібліографічні посилання:

1. Інтернет-сторінка «Платформа стратегической судебной защиты» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://precedent.in.ua/ru/index.php?id=1448034456>.

2. Закон України «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> від 02.07.2015 № 580-VIII

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/main/4651-17>

5. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

6. Офіційний сайт ГПУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stst2016.htm> `l?_m = fslib& _ t = fsfile&_c=download&file_id=189273`

Орлова О.О.,

доцент кафедри теорії та історії
держави і права ДДУВС,
кандидат юридичних наук, доцент

Ротко Д.В.,

слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності ДДУВС

**ПРАВО НА ПРИВАТНІСТЬ І ПУБЛІЧНІСТЬ:
ПИТАННЯ СПІВВІДНОШЕННЯ**

Бурхливий розвиток науки у новітньому суспільстві вплинув на ґрунтовне оформлення ідеї права на приватність та публічність. Разом з тим існування сучасних технологій створює безліч умов, що сприяють нерозумінню в розмежуванні та співвідношенні цих прав.

Теоретичним підґрунтям нашого дослідження є праці вчених з аналізу особистих немайнових прав фізичних осіб, а саме: В.І. Бобрика, Л. Брандейз, О.В. Дзери, Л.О. Красавчикової, В.І. Крата, Н.С. Кузнецової, В.В. Луця,